

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 355/08-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Mgr. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sž-o-KS 73/2006 z 8. februára 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Mgr. K. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2007 doručená sťažnosť Ing. Mgr. K. M. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) na porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 SŽ-o-KS 73/2006 z 8. februára 2007.

Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti okrem iného uviedol, že pri výkone daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty za bližšie uvedené obdobie podal na Daňovom riaditeľstve Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) námietku zaujatosti správcu dane (predstaveného Daňového úradu K., pozn.). Daňové riaditeľstvo rozhodnutím z 27. júna 2005 podľa § 24 ods. 5 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) námietke daňového subjektu (sťažovateľa) nevyhovel. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ žalobu na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením sp. zn. 6 S 54/2005 z 13. apríla 2006 konanie zastavil. Na odvolanie sťažovateľa najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 5 SŽ-o-KS 73/2006 z 8. februára 2007 potvrdil prvostupňové uznesenie krajského súdu a zároveň účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Podľa názoru sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý mu predchádzal, bolo porušené jeho právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom zakotvené v čl. 46 ods. 2 ústavy, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 6 ods. 1 prvej vete dohovoru. Predovšetkým sťažovateľovo právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy bolo porušené rozhodnutím najvyššieho súdu tým, že potvrdil uznesenie krajského súdu, ktorým tento o žalobe sťažovateľa nekonal, konanie zastavil, teda odmietol preskúmať zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd na základe jeho sťažnosti takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom zakotvené v článku 46 ods. 2 Ústavy SR, domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, na spravodlivé

súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sž-o-KS 73/2006 zo dňa 8. 2. 2007, bolo porušené.

Ústavný súd zrušuje napadnuté rozhodnutie a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na nové konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- Sk.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť

k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 70/00).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom môže sa stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ v podstatnom vytýka uzneseniu najvyššieho súdu skutočnosť, že daňovú kontrolu v jeho prípade vykonali zamestnanci Daňového úradu P. na základe poverenia riaditeľa Daňového úradu K. Keďže podľa jeho názoru všetci zamestnanci Daňového úradu K. vrátane riaditeľa boli zaujatí, nebol dôvod nevyklúčiť z daňového konania aj samotného riaditeľa. V neposlednom rade sťažovateľ uvádzal, že ak zamestnanci Daňového úradu K. nemohli vykonávať daňovú kontrolu, mala byť miestna príslušnosť delegovaná inému

správcovi dane.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia z 8. februára 2007 uviedol:

«Žalobou doručenou na Krajský súd... sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým nebolo vyhovené námietke žalobcu o zaujatosti riaditeľa Daňového úradu K. a návrhu na jeho vylúčenie z daňového konania. Krajský súd uvedenú žalobu vyhodnotil ako žalobu smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť vzhľadom na svoj procesný charakter podľa § 248 písm. a) O. s. p. predmetom preskúmania súdom, a konanie zastavil. V odvolaní zo dňa 24. 5. 2006 žalobca s odkazom na čl. 46 Ústavy... uviedol, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci..., nakoľko podľa krajského súdu napadnuté rozhodnutie nie je meritórnym, ktoré by zasahovalo priamo do subjektívnych práv daňového subjektu. Pri tejto príležitosti poukázal na rozsudok toho istého súdu sp. zn. 5 S 54/2005 z 22. 2. 2006, v ktorom bol vyjadrený celkom opačný názor. Ďalej označil úvahy krajského súdu o priamom alebo nepriamom zasahovaní do práv daňového subjektu za nesprávny (žalobca použil formuláciu „zjavne arbitrárny“) výklad zákonných ustanovení. ...

Najvyšší súd... dospel k názoru, že odvolaniu nie je možno vyhovieť. Zo spisu predloženého Krajským súdom... zistil, že žalobca pripisom z 30. 5. 2005 vzniesol námietku zaujatosti správcu dane (predstaveného Daňového úradu K.). O tejto námietke rozhodol žalovaný tak, že jej nevyhovel rozhodnutím z 27. 6. 2005. Najvyšší súd, rovnako ako krajský súd, sa stotožňuje so záverom, že napadnuté rozhodnutie podľa jeho charakteru treba zaradiť do skupiny procesných rozhodnutí, ktoré sú v zmysle § 248 písm. a) O. s. p. vylúčené zo súdneho prieskumu. Najvyšší súd nesúhlasí s argumentáciou žalobcu, že Občiansky súdny poriadok nerozlišuje vo svojich ustanoveniach rozhodnutia, ktoré zasahujú priamo alebo nepriamo do práv daňového subjektu. V zmysle § 244 ods. 1 až 3 O. s. p. iba tie rozhodnutia správnych orgánov, ktorých priamym účinkom je legálny zásah do právneho postavenia jednotlivca (prostredníctvom založenia, zmeny alebo zrušenia oprávnenie alebo povinnosti) alebo pripustenie možnosti tohto legálneho zásahu do jeho práv, právom chránených záujmov alebo povinností, podliehajú súdnemu prieskumu postupom podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Ostatné akty správnych orgánov vrátane tých, ktoré sú uvedené v § 248 O. s. p., sú zo súdneho prieskumu vylúčené. Je pravdou, že článok 46 ods. 2 posledná veta Ústavy... modifikoval hranice súdneho

prieskumu správnych rozhodnutí v prospech všetkých, ktoré sa týkajú základných práv a slobôd. V danom prípade však nieje pravdou, ako sa domnieva žalobca, že vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k zásahu do jeho základných práv a slobôd garantovaných ústavou, konkrétne do práva, aby jeho vec bola prerokovaná a rozhodnutá nezávislým orgánom. V zmysle § 247 ods. 1 O. s. p. sa súd zaoberá prieskumom postupu správneho orgánu, kam nepochybne patrí aj rozhodnutie o nezaujatosti pracovníkov správcu dane, až v okamihu spochybnenia samotného rozhodnutia správneho orgánu, ktoré spĺňa znaky uvedené v § 244 ods. 3 O. s. p. V uvedenom prieskume súd postupom podľa § 250i ods. 3 O. s. p. na základe vznesených žalobných dôvodov skúma tvrdené procesné vady konania pred správnym orgánom ako aj ich možný vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Iný prístup by negoval nielen dozornú a rozhodovaciu právomoc správneho orgánu, ale aj kasačnú úlohu správneho súdnictva, ktorá nekonkuruje rozhodovacej činnosti správnych orgánov, ale sa predovšetkým zameriava na riešenie právnych otázok. Aby rozhodnutie o tom, či je pracovník správcu dane vylúčený, bolo zmysluplné, musí byť vydané pred meritórnym rozhodnutím, a až z ich vzájomných súvislostí je možné toto rozhodnutie o nevyklúčení preskúmať, čo nespochybňuje ani žalobca dovolávaním sa svojho práva na prerokovanie a rozhodnutie veci nezávislým orgánom. Za situácie, kedy správny orgán o námietke zaujatosti pracovníkov správcu dane v rámci svojho procesného dozoru rozhodol a naopak samotné rozhodnutie vo veci zatiaľ neexistuje, je žaloba predčasne podaná. Z uvedeného vyplýva, že nevyhovujúce rozhodnutie žalovaného je rozhodnutím správneho orgánu, ktoré jednoznačne spĺňa charakter procesného rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania, a je vylúčené zo súdneho prieskumu. Tento záver je v súlade s článkom 46 ods. 2 druhá veta Ústavy... Preto krajský súd nepochybil, keď súdne konanie s odkazom na ust. § 248 písm. a) v spojení s § 250d ods. 3 O. s. p. zastavil. Za situácie, kedy nie je ukončené konanie správneho orgánu o návrhu žalobcu vydaním právoplatného rozhodnutia, nemôže všeobecný súd v prejednávanej veci do rozhodovacieho procesu správneho orgánu pred vydaním rozhodnutia o merite veci zasiahnuť. Zákonné výnimky o dohľadovej účasti všeobecného súdu v správnom konaní pred vydaním meritórneho rozhodnutia vo veci (napríklad obsiahnuté § 250t až 250v O. s. p.) nie je možné v tomto prípade uplatniť. Z uvedeného dôvodu ani krajský súd ani Najvyšší súd nemohli vykonať nápravu v tom rozsahu, ako ju požadoval žalobca vo svojej žalobe z 30. 08. 2005, resp. v

odvolaní zo dňa 24. 05. 2006. K námietke žalobcu, že v rozsudku sp. zn. 5 S 54/2005 z 22. februára 2006 ten istý krajský súd sa nestotožnil s argumentmi žalovaného, že rozhodnutie o námietke proti postupu zamestnanca správcu dane je procesným rozhodnutím, tzn. že ním bol vyjadrený celkom opačný názor, Najvyšší súd s poukazom na precedenčnú nezávislosť sudcov, ktorá je pre rozhodovací proces zakotvená v článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nevyhodnotil ako relevantnú. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a právne závery dospel Najvyšší súd k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je arbitrárne, bolo vydané v súlade so zákonom, a preto ho postupom podľa § 219 O. s. p. potvrdil ako vecne správne.».

Ústavný súd sa podobným predmetom sťažnosti sťažovateľa už zaoberal (napr. I. ÚS 192/08, II. ÚS 292/08) a sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Rozdiel medzi uvedenými sťažnosťami a touto spočíval predovšetkým vo forme rozhodovania a vecnými dôvodmi uvádzanými všeobecnými súdmi. Zjednodušene povedané, vo veciach sp. zn. I. ÚS 192/08 a sp. zn. II. ÚS 292/08 bol predmetom ústavného prieskumu zamietajúci rozsudok krajského súdu (a potvrdzujúci rozsudok najvyššieho súdu), ktorý v skutkovo podobnej veci ako je táto uviedol, že sťažovateľom vznášané námietky zaujatosti voči postupu Daňového úradu K. a jeho riaditeľovi vecne, t. j. podľa § 24 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., neobstoja. Nad rámec uvedeného názoru ale najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3 Sžf 9/2008 zo 14. februára 2008 naznačil, že „vecne“ posudzoval predmetnú vec iba preto, že krajský súd poskytol sťažovateľovi súdnu ochranu v dôsledku reštriktívneho výkladu ustanovenia § 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V tejto súvislosti najvyšší súd ďalej uviedol, že vecne ani nebolo potrebné preskúmať sťažovateľom vnesenú námietku zaujatosti, pretože išlo o posudzovanie procesnej otázky, keď sťažovateľ (daňový subjekt) ešte nemohol byť ukrátený na svojich právach. Uvedené uzavrel tým, že k ukráteniu práv v zmysle § 247 ods. 1 OSP mohlo prípadne dôjsť až meritórnym rozhodnutím správneho orgánu tým, že sa v právnej sfére daňového subjektu (sťažovateľa) prejavia konštitutívne účinky rozhodnutia.

Predmetom teraz posudzovanej sťažnosti sťažovateľa je uznesenie krajského (a najvyššieho) súdu, ktorý konanie zastavil (toto rozhodnutie potvrdil) poukazujúc

predovšetkým na predčasnosť podanej žaloby, keďže v čase súdneho rozhodovania nebolo ukončené konanie správneho orgánu o návrhu sťažovateľa vydaním právoplatného rozhodnutia. Všeobecné súdy vychádzali z názoru, že správny súd nemôže okrem zákonom predvídaných prípadov (napr. § 250t až § 250v OSP) zasiahnuť do rozhodovacieho procesu správneho orgánu pred vydaním rozhodnutia o merite veci.

K sťažovateľovej argumentácii, že napadnuté rozhodnutie neodráža súdnu prax, pretože existujú aj „meritórne“ rozhodnutia súdov v podobných veciach, ústavný súd podotýka, že z ústavnej kompetencie súdov interpretovať a aplikovať zákony vyplýva aj ich oprávnenie dopĺňať a rozvíjať existujúcu judikatúru týkajúcu sa relevantných právnych otázok v prerokovaných veciach. Prípadné odchýlenie sa súdu od existujúcej skoršej judikatúry v konkrétnom prípade by mohlo predstavovať zásah do základných práv a slobôd účastníka konania len za predpokladu, že by bolo dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia v prerokovávanej veci. Nemožno však namietat' proti tomu, aby judikatúra súdov v konkrétnych prípadoch upresňovala a dopĺňala objasňovanie obsahu a zmyslu zákona vrátane prispôsobovania aplikačnej praxe novým okolnostiam za podmienky, že ich zohľadnenie možno rozumne zahrnúť pod zákonné znaky právnej normy aplikovanej na konkrétny prípad (IV. ÚS 267/05, III. ÚS 284/05). K uvedenému ústavný súd dodáva, že zásadnú odlišnosť v rozhodovacej praxi všeobecných súdov ani nezistil, vychádzajúc z celého odôvodnenia už uvedeného rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 9/2008 zo 14. februára 2008.

Ústavnému súdu primárne ani neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01). Preto aj v prípadoch, ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1

dohovoru, keďže zaujatie stanovísk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom pre rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej poznamenáva, že na posúdenie predčasnosti podania správnej žaloby (pri rešpektovaní zásady subsidiarity) je zásadne príslušný všeobecný súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti, a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však posúdenie predčasnosti podania správnej žaloby sťažovateľom (chápanej procesne, nie vecno-právne, pozn.) zo strany najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa zdôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú

na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemôže byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodiť iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup občianskoprávných súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00).

Ústavný súd preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2008